

Отже, не випадково в останні десятиліття розвинуті країни світу прийшли до усвідомлення особливої ролі великих міст у процесі розвитку держави. Беззаперечним доказом цього стало визнання Європейським співтовариством міської політики як гаранта збалансованого територіального розвитку країни.

Список використаних джерел

1. Бабаєв В. М., Волик С. В. Міжнародні спортивні змагання : механізми державного впливу на регіональний розвиток : [моногр.] / Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. Харків : НУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. 213 с.
2. Бабаєв В. М. Управління великим містом: теоретичні і прикладні аспекти : [моногр.]. Харків : ХНАМГ, 2010. 306 с.
3. Korzhenko V., Kovalenko N., Kozyrieva N. Philosophy of mechanisms for state impact in market environment : experience of Ukraine. *Актуальні проблеми державного управління* : зб. наук. праць. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр». 2020. № 2 (58). Р. 16–24. URL : <http://apdu.journal.kharkiv.ua/index.php/apdu/article/view/419/583>
4. Шпенглер О. Закат Западного мира ; Очерки морфологии мировой истории. Полное издание в одном томе / Пер. с нем. М.: «Изд-во АЛЬФА-КНИГА», 2010. 1085 с.

СПЕЦИФІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МУНІЦИПАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ

Коваленко А.В.

Науковий керівник – Корженко В.В., д-р філос. наук, професор

Надзвичайно важливою для забезпечення сталого розвитку сучасних міст є розбудова адекватної системи муніципального управління.

Місцеве самоврядування має *давню історію*. У XII столітті з'являється, як відомо, міське право – Магдебурзьке право (у 1188 р. німецьке місто Магдебург отримало привілеї на створення власних органів урядування, суду, купецьких об'єднань, цехів тощо). Цим правом закріплювались права міських станів – купців, міщан, ремісників; регулювались питання торгівлі, опіки, спадкування тощо.

Протягом XIII–XVIII ст. Магдебурзьке право набуло чинності в Європі та Україні: м. Володимир-Волинський (1324 р.), м. Львів (1356 р.), м. Кам'янець (1374 р.), м. Київ (1494–97 рр.), м. Станіслав (1663 р.) та багато інших [1–2].

Сьогодні системи місцевого самоврядування окремих країн помітно різняться, що пов'язано з історичними, політичними, правовими, економічними та соціокультурними відмінностями, а саме:

- різна *кількість рівнів* місцевого управління (2–3 рівні);
- значні розбіжності щодо *середньої кількості* мешканців на один орган місцевого самоврядування базового рівня;

- широке й різноманітне *коло повноважень* на базовому рівні місцевого самоврядування;
- розбіжності у *правовому забезпеченні* (конституція держави чи окремі закони);
- докорінно відмінні *технології формування місцевих бюджетів* та податкової бази;
- різний *рівень автономії* відносно центральної влади;
- неоднаковість *систем контролю* за діяльністю органів місцевого самоврядування;
- несхожість можливостей і традицій у міжмуніципальних стосунках.

Отже, світові соціальні практики демонструють значну розмаїтість організаційно-правових форм і типів муніципального управління. Під час модернізації української системи місцевого самоврядування потрібно мати на увазі, що для її ефективного функціонування необхідно враховувати як досвід розвинутих країн, так і загальні вимоги, а саме:

- чітке визначення повноважень органів управління всіх рівнів у законодавчому порядку;
- функціонування органів муніципального управління має спиратися на міцну фінансову базу, для кожного рівня влади необхідно визначати реальні джерела надходжень до бюджету;
- муніципальна система управління може вибудовуватися на основі давньої історичної традиції самоврядування, на розвинутих горизонтальних зв'язках громадянського суспільства, стимулюючи і вдосконалюючи їх [1–2].

Великі міста, як і регіони, належать до класу великомасштабних *систем*, яким властива комплексна взаємодія елементів системи, розсосередження на значній території і які вимагають для свого розвитку значних витрат ресурсів і часу. Отже, велике місто має певні «системні» властивості, основними з яких є такі:

- необоротність розвитку, тобто інтегральні характеристики, що визначають «вихідний» продукт системи загалом, не зменшуються у процесі розвитку;
- розмитість меж, тобто у процесі розвитку склад елементів системи і особливості їхнього взаємозв'язку як між собою, так і з зовнішнім середовищем істотно змінюються, зокрема, територія, охоплена системою, може розширюватися за схемою: місцевий – регіональний – глобальний масштаби;
- тісний взаємозв'язок з іншими великомасштабними системами і з навколишнім середовищем;

- комплексність управління;
- значні витрати ресурсів і часу на проектування й розвиток;
- відносна усталеність, тобто можливі невеликі відхилення в параметрах функціонування окремих елементів системи та в їхніх взаємозв'язках не можуть істотно впливати на функціонування системи загалом [там само].

Значне ускладнення в структурно-функціонального улаштування мегаполіса потребує розроблення інноваційних підходів щодо муніципального управління, які враховували б місце й роль великого міста в загальноцивілізаційних процесах, а також ефективність упровадження загальних принципів організації життєдіяльності складноструктурованих соціально-економічних систем. Щодо цього стратегічним завданням розвитку України можна вважати діяльність суспільства, спрямовану на модернізацію системи державного управління й реформування адміністративно-територіального устрою, пошук дієвих механізмів управління економічними, соціальними та політичними процесами, що стосуються, передусім, збалансованого й прогнозованого розвитку великих міст, а отже, й держави загалом.

Список використаних джерел

1. Бабаєв В. М., Волик С. В. Міжнародні спортивні змагання : механізми державного впливу на регіональний розвиток : [моногр.] / Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. Харків : НУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. 213 с.
2. Бабаєв В. М. Управління великим містом: теоретичні і прикладні аспекти : [моногр.]. Харків : ХНАМГ, 2010. 306 с.

ФІЛОСОФІЯ ГОСТИННОСТІ ТА РЕСТОРАННИЙ БІЗНЕС

Шовкова А.А.

Науковий керівник – Козирєва Н.В., канд. філос. наук, доцент

Філософське осмислення феномену «гостинності» з'являються, як відомо, в Стародавній Греції. Особливий науковий інтерес в цьому відношенні представляють праці Платона і Арістотеля, в яких розглядаються *ксенія* (ξενία) та *проксенія* (προξενία), як соціальні інститути приватної гостинності (ксенії) та публічної гостинності (проксенії), що стосуються міжнародно-правових звичаїв, які регламентували правила міжполісної комунікації, тобто виконували функцію регулювання відносин між полісами, забезпечували інтеграцію соціуму на «мікро-» та «макро-» рівнях.

Разом з тим, розвинута філософська рефлексія на предмет *гостинності* має місце в добу Просвітництва. Саме в той час з'являється усвідомлення цього феномену як сутнісного принципу буття людини безпосередньо пов'язаного з моральними приписами і